

Wat lees je

Godelieve (1993) boekrecensie

Sieth Delhaas

Nieuwsbrief Vrouw, Geloof, Leven - Roermond, november 1993

Corrie Vollenhoven op 't Land, GODELIEVE, Kok-Kampen, f 24.50

Sinds ik de tekst van GODELIEVE – ver voor het verschijnen van deze bundel gedichten – heb mogen lezen, zou ik het liefste het woord God in gebeden vervangen door Godelieve. Wat ik in stilte dus ook meestal doe. Hoewel er op de achterkant van de bundel staat: “Godelieve staat symbool zowel voor de relatie van geliefden, als voor de betrokkenen – een relatie van gelijkwaardige wederkerigheid”, zijn de gedichten voor mij een bundellang lied-van-verlangen. De dichteres wordt erin geboren. Ze ontworstelt zich aan zoveel wat haar levenslang weerhouden heeft. Zoals ze dicht: begraven en aangestampt. Ik ervaar in het verlangen de geboorte van de godin Godelieve. Is zij de dichteres zelf, de door God(elieve) beminde? Of laat de dichteres de Godin naam maken in ons midden, zonder dat we haar met allerlei theologische rechtvaardigingen moeten verdedigen? Ze is er vooral in het tetragram dat, gdlv geschreven, voor de dichteres wil zeggen:

*godelieve jij en ik
deze poëtische trits
gratieuze heldinnen
verbeelden het innigste*

In het gedicht ‘noem mij niet lieve’, volgend op het tetragram, laat de drie-eenheid zich kennen: een vuurspuwende berg, angstwekkend in haar woede en opscheppers en moordenaars staan voor haar gedaante te trillen op hun benen. Zij gooit alle benamingen, zoals ‘heilige’, ‘verhevene’ en ‘toevlucht’ ver van zich af en laat zich kennen als komend uit de diepte en onveilig voor verkrachters, wrekend hun slachtoffers.

Met deze voorstelling van zichzelf maakt Godelieve ook kenbaar dat ze politiek en maatschappijkritisch is, maar tegelijkertijd hooglied-achtig in haar erotiek:

*in de schelp van je schoot
hoor ik het fluisteren van de zee
we golven ons voort
de ochtend tegemoet*

Het verrukkelijke van gedichten is dat de lezeres erin mag lezen wat zij wil. Op voorwaarde dat zij aandachtig leest. En als ik halverwege de bundel meen Godelieve te hebben

doorgrond, dan zet de dichteres mij pardoos op een ander been. Maar het verlangen keert terug: de milde regen die de dichteres bereikt ondanks de aangestampte aarde.

De gedichten van Corrie Vollenhoven op 't Land houden de lezeres in spanning. Laten haar nadenkend speuren naar meer betekenissen.

Maar ze geven niet meer prijs dan de dichteres kwijt wil. Dit gegeven doet de lezeres de vrijheid nemen zelf in te vullen, met respect voor de dichteres.

Uit de vorige drie bundels van deze dichteres, nauw betrokken bij de vrouw-en-geloofbeweging, wordt veelvuldig geciteerd. Dat betekent dat haar bundels hun weg gevonden hebben. Ik waag het niet 'Godelieve' met de vorige te vergelijken. Gdlv staat op eigen sterke benen. Laat ze ons mogen vinden.